

PALAPITTA

పాలపిట్ట మాసపత్రిక

సంఖ్య: 1

సంచిక: 1

పేజీలు: 84

ఫిబ్రవరి 2010

ఉప్పేళ వీడిఎస్
తెలుగుకు భవిత

అత్యాధునిక కవి
నారాయణబాబు

శివరాజు సుబ్బలక్ష్మి
జ్ఞాపకాలు

గోవంద
రచనల విశేషణ

నీమ వీరవనిత కథ
మునెమ్ము

వెండితెరపై
'చే' పొరాటకావ్యం

దేవులపల్లి
కృష్ణమూర్తి
ఇంటర్వ్యూ

వెల: రూ.30/-

పాలపీట్టు

మాసపత్రిక

సంపట్టి: 1 సంచిక: 1

ఫిబ్రవరి 2010

వ్యాసాలు

వచనం రాయడం ఓ కళ.....	5
ఉపేక్ష వీడితేనే తెలుగుకు భవిత	6
విఫలప్రేమలోంచి ప్రభవించిన తొలి నోబెల్ కవి	9
తెలంగాణ పత్రికలు - సాహిత్యస్మజన	11
అత్యాధునిక కవి నారాయణబాబు	16
త్రిపురనేని గోపిచంద్ పరిణామంపై విశేషం	32
ప్రజా పాటల జీట చెలిమో - తెలంగాణ నేల	36
మనవాళ్ళం చదువుతున్నారు?	39
ఆ స్వప్నం సాకారం కోసం.....	50
వేదంలో పైకు మూలం	59
సీమ వీరవనిత కథ	66
ఉర్దూ కవితా ప్రతియులు - గజల్	71

కథలు

ఆదివారం	20
వంటిగానే భరించాలి కొన్ని దుఃఖాల్చి.....	60
అంతేనా....ఇంకేమి కావాలి?	68

అనువాద కథలు

బతుకు	26
విశ్వాసపొత్రుడు	46
చీకటి రాత్రి - వెన్నెల పర్యంకం	52

పాట

గడ్డిపువ్వు	61
-------------------	----

కవితలు

అమె నేను భద్రమృగం.....	19
దగ్గ	23
మల్లయ్య నవ్వ	24
గాలిదీపం	24
బబుల్గమ్ దృశ్యాలు	25
కొన్ని ఒక్కట్లు	25
నూరు వరశోల పువ్వ	29
ప్రేమించటం ఒక మహా రహస్యం	45
హృదయ దయాద్యయాలు	45
ప్రార్థన	49
ప్రాణ చిహ్నం	55

బాల సాహిత్యం

గెలుపెవరిది?	74
యాత్రికులు	74
మూడు చేపలు.....	75

సమీక్షలు

ఒక సైదులు అనుభవ మంటపంలోకి... ..	76
నిర్మిమిత్తం - పిట్టుకొంచెం	77
అరుదయిన ఊహాబలం.....	78
గుబాళించిన 'దేశదేశాల పైకు'	79
ఒకే సాణేనికి రెండుపైపలు	80
తీవ్రవాదం బహుళ పార్స్సుల విశేషం	81

ఇంటర్వ్యూ

ఊరిమీద ప్రేమే రాయించింది	42
--------------------------------	----

జ్ఞాపకాలు

మల్లె మొగ్గచెంబు మళ్లా దౌరికింది	30
--	----

సినిమా

వెండి తెరపై 'చే' పోరాటకావ్యం	56
------------------------------------	----

చిత్రకళ

అడుగుజాడల అన్యేషణ	62
-------------------------	----

Printed, Published, Edited and Owned by Gudipati Venkateswarlu, H.No. 16-11-20/6/1/1, 403, Vijayasai Residency, Saleem Nagar, Malakpet, Hyderabad - 500 036, A.P., and Printed at Vipla Computer Services (Designers & Multi Colour Offset Printers) 1-8-725A/1/A, Balaji Bhagyanagar Apts., Nallakunta, Hyderabad - 500 044.A.P. **Editor: Gudipati Venkateswarlu**

అంతేనా... ఇంకేమి కావాలి?

గవర్నమెంటు ఉద్యోగమైనా ఆమెకి
మా ఆవిడ కంటే ఎక్కువ జీతమే
వస్తుంది. పైగా దూరం
వెళ్ళకుర్రేదు! మా ఆవిడకి
ట్రాన్స్‌ఫర్ కోసం ఎంత
ప్రయత్నించినా... ఖాళీలేవంటున్నారు.
తెక్కర్స్ యూనియన్‌లో
ప్రధానమైన పోస్టులన్నీ
దళితేతరులవే. బదిలీల్లో
యూనియన్ పాత్ర చాలా
ముఖ్యం. స్టోర్ కేసని చెప్పినా,
హాల్ట్ గ్రోండ్ అని ఆధారాలు
చూపినా దగ్గర్లో పోషింగ్ మాత్రం
రావట్టేదు. సర్వీసు తక్కువున్నా,
సిటీ దగ్గర్లో దళితేతరులకు
మాత్రం బాగానే ట్రాన్స్‌ఫర్
జరుగుతున్నాయి. బదిలీ లీలలు
ఏలిన వాళ్ళకే తెలియాలి.
రికమండేషన్‌కే తెలియాలి.
అవినీతికే తెలియాలి.

రాత్రి ఎనిమిదిన్నర కావాస్తుంది.

ఇంబ్లో అటు ఇటు తిరుగుతున్నాను, ఎందుకు తిరుగుతున్నానో నాకే తెలీదు. చేతిలో సెల్ వైపు, గడియారం వైపు చూస్తున్నాను. ఫోన్ ఇంకా మొగట్టేదు!

సరే... చూడ్చం అనుకుంటూ ఏమీ తోచక... అప్రయత్నంగానే రిమోట్ నొక్కాను, టీ.వి.లో ఏవో కార్బూక్యూమాలొస్తున్నాయి. రిమోట్ నొక్కుతున్నాను. దేస్సి నిలకడగా చూడ్చం లేదు. అప్రయత్నంగా వేళ్ళు రిమోట్‌తో ఆడుకుంటున్నాయి. సెల్ ఫోన్ ఇంకా మొగట్టేదు! గడియారం ఎనిమిదిన్నర దాటేస్తుంది. ఇంట్లో నేను, టీ.వి., కాప్ట్రు ఒంటరితనం తప్ప ఇంకెవరూ లేరు? రిమోట్ నొక్కుతున్న వేళ్ళు ఒక్కసారి అగిపోయాయి. దృష్టి టీ.విలో వస్తున్న ఆ మాటలపై పడింది.

“మాలో ఒక్కప్రతికీ ఉద్యోగం దొరకట్టేదు! దళితులకి మాత్రం భార్యా భర్తలకీ, వాళ్ళ కుటుంబంలో చాలా మందికి దొరుకుతున్నాయి. రిజర్వేషన్లు మాలాంటి వాళ్ళకు శాపంగా మారాయి.” ఇంకా... ఏవో అన్నాళంగా చెప్పుకుపోతున్న డొకాయన! ఈలోగా “అంతేనా... ఇంకెం కావాలి.... వీలైతే నాలుగు మాటలు.... కుదిరితే కప్పుకాఫీ.....” సెల్ఫోన్ మొగింది. ఆ రింగ్‌బోన్ అంటే నాకిష్టం! ఆ గొంతులో ఏవో అర్థత! ఆ ఆడగటంలో ఏవో అత్మియత! అది నున్న అడుగుతస్తుంత భయం కూడా! గబగబా టీ.వి. కట్టేసాను. బండి తీస్తున్ని బయల్దేరాను. రోడ్డు మీద నిలబడ్డాను. నాకట్లు వస్తున్న ప్రతి బస్టునీ ప్రతి ఆటోనీ వెతుకుతున్నాయి!

అరగంటైయ్యంది! ఏమైంది! ఇంకా రాలేదు. ఫోన్ చేద్దామని వెతికాను. ఆ ఫోన్ మొగిన హదావడిలో వస్తున్నానని చెప్పేసి దాన్ని ఇంబ్లోనే పడేసి వచ్చేశాను.

ఏమైందో.. మా ఆవిడ దయామణిని పొడ్డున్న టైల్స్ స్టేప్స్ దగ్గర దింపి వస్తుంటే కనిపించిన ఏక్కిడెంట్ గుర్తుకొచ్చింది. ఒక్కంతా భయం వచ్చికిపోతుంది. పదేళ్ళ క్రితం ఈ రోడ్డు మీద బస్టుగాని ఆటోగాని తిరిగేది కాదు! పొడ్డున్న, సాయంత్రం ఒక్కే ట్రైప్పు వేసేవాళ్ళు. ప్లాట్క్ సిటీ వచ్చిన తర్వాత ఈ ప్రాంతం ఎంత రద్గీగా మారిపోయింది...?

పెన్సన్ పెరిగిపోతోంది. ఇంతలో నా దగ్గర్లనే ఓ కారు అగింది. అందులో మా కొలీగీ డా॥ శీరామ శర్మ వాళ్ళ కుటుంబతో కలిసి కూర్చున్నారు. “హలో! దేవిడ గారూ..! ఇంకా ఇక్కడే ఉన్నారా.. మీ మిస్సెన్ కోసమా? అలస్యమైనా పర్మాలేదు. మా సన్మాన కార్బూక్యూమానికి మాత్రం తప్పకుండా రావాలి. సుమా” అంటూ వెళ్ళి పోయారు. కొలీగీ కావడమే కాకుండా మేమంతా ఉండే ప్రశాంతి అప్రైమెంట్లోనే ఉంటారు. ఇధరం ఒకే కాలేజీలో వనిచేస్తున్నాం. నాకంటే ఐదేళ్ళ సీనియర్! స్పెషల్ రిక్రూట్‌మెంట్ వల్ల నాకు పర్మిసెంట్ ఉద్యోగం వచ్చింది. ఆయన మాత్రం పెంపరిగానే కొసాగుతున్నారు. ఆ ఎయిడెడ్ కాలేజీలోనే ఎప్పటికైనా పర్మిసెంట్ అవతుందనే సమ్మకం ఆయనది!

అంతక ముందు అలాగే చాలా మంది సెటీలయ్యారు కూడా! గవర్నమెంట్ పొలసీలో ఏవో మార్పులు కావడంతో బ్యాక్ లాగ్ పోష్ట్ భర్తి చేయాల్చి వచ్చింది. అలా నాతో పాటు మరో ఇధరు రిక్రూట్ అయ్యారు. మేము యూనివర్సిటీలో రిసెర్చ్ చేస్తుండగానే స్పెషల్ రిక్రూట్‌మెంట్ వల్ల అలా పర్మిసెంట్ ఉద్యోగులయ్యా! ‘రీసెర్చ్ చేస్తుండగానే’ అనగానే మా వయసీమి చిన్నదేమి కాదు. చదువు అయిపోయి బయటకొచ్చేస్తే నిరుద్యోగి అనిపించుకోవాలి. అందుకని ఏమైనా ఉద్యోగం వచ్చే పరకూ నాలాగే చాలామంది రీసెర్చ్ సబ్సిట్ చేయరు. నిరుద్యోగి అనిపించుకోవడం కంటే, సీనియర్ రీసెర్చ్ స్టూలర్ అని పిలిపించు కోవడమే గౌరవంగా ఉండేది. కే.ఆర్. నారాయణ్ గారు రాష్ట్రపతి అయిన తర్వాత ఎయిడెడ్ కాలేజీ రిక్రూట్‌మెంట్ విషయంలో చాలా మార్పులోచ్చాయి. బ్యాక్ లాగ్ పోస్టులు ఫిలవ్ చేయకపోతే, ఆ కాలేజీలకి గ్రాంట్ అపేయమనేదో రూలోచ్చిందంట. అందువల్ల ఇలా మాలాంటి సీనియర్ రీసెర్చ్

స్వాల్హికి కొంతమందికైనా ఉద్యోగాలోచ్చాయి. దీంతో నాకంటే ముందు నుంచి ఉద్యోగం చేస్తున్నా, ఆయన కంటే నాకు మూడు రెట్లు జీతం అధికంగా వస్తుండటాన్ని మా కాలేజీలోనే ఎప్పటి నుండో పని చేస్తున్న కౌలీగ్స్ తట్టుకోలేక పోయేవారు. అలాంటి వాళ్ళలో దా.. శ్రీరామ శర్ష గారు ఒకరు. ఆయనకి అయిఁళ్ళ ముందే దాక్షరేట పూర్ణపోయింది! అయినా పార్ట్ టైమ్ గానే ఉండాల్సిపస్తుంది. “మా ఖర్చు మా ఉద్యోగాలక్కడున్నాయి.... మీకేమి వరపుత్రులు...” అని అప్పుడప్పుడూ నవ్వుతూనే బయటకు అనేసేవాడాయన!

బ్యాక్లాగ్ స్పెషల్ రిట్రూట్మెంట్స్ జరక్క ముందు మావాళ్ళనెప్పారినీ కాలేజీల్లో ఎందుకు తీసుకోలేదు. వాళ్ళెవరూ కనీసం పార్ట్టైమ్గా కూడా పని చేయురా? అని అడగాలనిపించేది. అయినా అమాయకంగా ఓ నవ్వు విసిరేసేవాడిని! ఆయనకి జీతం తక్కువేమోగానీ, చుట్టు ప్రక్కలవాళ్ళంతో మంది ఆయన దగ్గర జోతిష్యం చెప్పించుకోవటానికి వస్తూంటారు. పెళ్ళిళ్ళు, పేరంటాలు, సన్నాపనప్రాలు రాయడం వంటి పనులతో కూడా బిజీగానే ఉంటారు. జీతానికి మించి అనేక రెట్లు వచ్చే ఆదాయం. దీనికి తోడు ఇంటి దగ్గర తాతముత్తాతలు సంపాదించిన పొలాలున్నాయి. అవి వాళ్ళ చేయక పోయినా, ఏదాది తిరిగేసిరికల్లా, తమకి రావలసినవన్నీ సరాసరి ఇంటికి వచ్చేస్తుంటాయి. అంతేకాదు వాళ్ళావిడ ఓ ప్రయివేటు కాలేజీలో లెక్కర్స్గా కూడా చేస్తుంది.

ఈమె ఇంకా రాలేదు. ఏమి జరిగిఉంటుందో.

తొమ్మిదైపోతుంది. వంటచేసేయవలసింది. నేను చేస్తే ఊరుకోదు. వెళ్ళి అంట్లు తోముకోవాలి. ఇళ్ళు ఊడ్డాలి. వంటచేయాలి. బట్టలు ఉతుక్కోవాలి.

అప్పటికి పదిన్నరో, పదకొండో అపుతుంది.

గుప్పెడు మెతుకులు తిని పడుకుంటుంది.

ఇంకెక్కుడ సుఖం...!

గవర్న్మెంటు ఉద్యోగమైనా ఆమెకి మా అవిడ కంటే ఎక్కువ జీతమే వస్తుంది. పైగా దూరం వెళ్ళకుర్చేదు! మా అవిడకి ట్రాన్స్‌ఫర్ కోసం ఎంత ప్రయత్నించినా...భాళీల్లోవంటున్నారు. లెక్కర్స్ యూనియన్లో ప్రధానమైన పోస్టులన్నీ దళితెతరులవే. బిడిలీలో యూనియన్ పొత్త చాలా ముఖ్యం. స్నేహికీ కేసిని చెప్పినా, పెల్ల్ గ్రోండ్స్ అని ఆధారాలు చూపినా దగ్గర్లో పోస్టీంగ్స్ మాత్రం రావ్టాడు. సర్వీసు తక్కువున్నా, సిటీ దగ్గర్లో దళితెతరులకు మాత్రం బాగానే ట్రాన్స్‌ఫర్ జరుగుతున్నాయి. బిడిలీ లీలు ఏలిన వాళ్ళకే తెలియాలి. రికమండేషన్స్కే తెలియాలి. అవినీతికి తెలియాలి.

వేగంగా వాహనాలు తిరుగుతున్నాయి. ఏవో తమిక్షమైన రీతిలో ఫోర్న్స్ చేసుకుంటూ పోతున్నాయి. నా ఆలోచనలు మాత్రం ఎలాగో వెళ్లిపోతున్నాయి. ఈమె ఇంకా రాలేదు. వెనక్కి వెళ్లి పోనే పట్టుకొడ్డామా అనిపించింది. వడ్డులే మళ్ళీ నేనిలా వెళ్లిన వెంటనే ఆమె వచ్చేస్తే..... ఎంత బాధ పడుతుంది. రోజుఁ వెళ్ళడం...రావడం...వండ కిలోమీటర్లు! అయినా ఈ అర కిలోమీటర్ దూరం రాలేదా...? రాగలిగినా నేనిప్పుడు కనిపించకపోతే ఎంత ఫీలయి పోతుంది.

బెట్ర వేడెక్కిపోతుంది.

ఇందాకే టీ.వీ.లో చూశాను. ముంబాయిలో జరిగిన పెర్రరిస్టులతో సంబంధం ఉన్న వాళ్ళు ప్రోదరాబాద్లో కాల్చులు జరువుతూ ఒకరు దొరికారని.

ఇంకా అనుమానాస్పద వ్యక్తుల్ని అరెస్ట్ చేసామని పోలీసుల ప్రకటన. ఈమె ఇంకా రాలేదు. ఎక్కడుందో.. డబ్బు పోన్ సుండి పోన్ చేద్దాం అనిపించింది. చుట్టూ చూశాను. మహేసగరంలో మహో అరణ్యం! దాని కోసం అరకిలోమీటరు దూరం వెళ్ళాలి. దానికంటే ఇంటికి వెళ్ళి పోన్ తెచ్చుకుంటేనే బాగుంటుందేమో!

జేబులో ఓ బి.పి బిళ్ళ తీసుకున్నాను. అటూ ఇటూ చూశాను. ఆ దగ్గర్లో నీళ్ళు లేవు. అలాగే నోళ్ళు వేసేసుకున్నాను. నాలుగు పదులు నిండకుండానే బి.పిలు, ఘగర్లు! గొంతులో దిగలేక దిగుతుండా చిన్న బి.పి బిళ్ళ! ఆటోలొస్సు న్నాయి. అయి ఇంకా రావట్టేదు. రావల్సిన వాళ్ళ రావట్టేదు. రాకూడని ఘగర్ మాత్రం అప్పడే వచ్చేసింది. దా.. శ్రీరామ శర్ష సన్నాన కార్యక్రమం.. ఇప్పటికే ప్రారంభమైయ్యాంటుంది.

చిన్నప్పడిలాగే అమూనాన్నా పనికిళ్ళి అర్థరాత్రికి వచ్చే వాళ్ళు. వాళ్ళ కోసం చూసి చూసి ఎప్పుడో నిప్పోయేవాడ్చి. నస్సు నిద్రలేపి అన్నం తినిపించే వాళ్ళు. చేతిలో మొర మొరాల ఉండనో, జీళ్ళునోపెట్టేవాళ్ళు. అలా తింటూనే నిద్రపోయేవాడినంట. పొట్టున్నే అయినా వాళ్ళని చుద్దుమంచే తెల్లారగోళ్ళే వెళ్ళి పోయేవారు! మెలకువ వచ్చి ఎప్పుడు చూసినా అమ్మ రాత్రంతా పని చేస్తునే ఉన్నట్టుందేది. మా ఆవిడ కూడా ఇప్పుడంతే! ఒక్కోసారి ‘అయ్యా తెల్లారపోయిందా? ప్రియ్యన వెళ్లిపోతుందేమో’ అనే కలపరింతలు.

గొంతులో వేసుకున్న బిళ్ళ లోనికి వెళ్లిందో లేదో గాని ఏదో అట్టుకున్నట్టని పిస్తుంది. బస్టుల్లో ఆటోల్లో దిగేవాళ్ళ తప్ప, నాకింకెవరూ కనబడబ్లోదు. ఒక్కసారిగా ఆ రోడ్సు మీద పెడ్డ శబ్దం. ఓవర్ బెకింగ్ చేయబోయి ఓ సూటర్ని గుద్దేశారు మోటారుబైక్ మీదున్న ఇద్దరూ యువకులు! ఇద్దరూ పడిపోయారు.

పరిగెట్టొక్కాను. స్నాల్బర్ మీదున్న అతనికి, ఆ వెనక కూర్చున్న అబ్బాయికీ దెబ్బలు తగిలాయి. ఆ అబ్బాయి లెగలేకపోతున్నాడు. మా రీసెర్చ్ సూపర్ వెజర్ సన్నానానికి బ్యానర్ కట్టడానికి వెళ్తున్నప్పుడు నస్సు ఓ స్నూడెంట్ ఇలాగే గుద్దేశాడు. అప్పుడు మా సూపర్ వెజర్ గారి పాణ్ణించ్ బండి నస్పడపు న్నాడు. నేను బ్యానర్ పట్టుకుని వెసుక కూర్చున్నాను. నాకు దెబ్బలు తగిలాయి. చాలాసేపు లెగలేక పోయాను. నడుం లేవెలేకపోయాను. అక్కడో కారుంటే దానిపై తీసుకొల్చారు. ఎక్కరే తీశార. రెండు రోజులు పోస్టుల్లో ఉన్నాను. కొంచెం చిన్నదెబ్బ తగిలిందన్నారు. వెన్నుపూసకీ, కిడ్నీకీ చిన్న దెబ్బ తగిలిందన్నారు. మందులు వాడితే తగ్గిపోతుందిలే అన్నారు. ఎక్కరేలో చూసిన నాకేదో అనుమానం వచ్చింది. అది జరిగిన సంపత్తురం తర్వాత నుంచీ నాకు ఘగర్ ఎట్టకైంది. దేనివల్ల జరిగిందో ఆ దాక్షరస్కే తెలియాలి. ఇప్పటి పిల్లోడికేమవుతుందో అనుకుంటూ లేపాను. పక్కకు తీశాను. ఈ లోగా బైక్ మీదున్న వాళ్ళు స్నాటర్ యజమాన్నే నాలుగు తిట్లు తిట్టేసి ఆగకుండా వేగంగా వెళ్లిపోయారు. కానేపున్న తర్వాత వాళ్ళ అలా బాధ పడుతూ వెళ్లిపోయారు.

ఈమె ఇంకా రాలేదు. ఏమి జరిగిఉంటుందో. తొమ్మిదైపోతుంది.

వంటచేసేయవలసింది. నేను చేస్తే ఊరుకోదు. వెళ్ళి అంట్లు తోమకోవాలి. ఇట్టు ఊడ్చాలి. వంటచేయాలి. బట్టలు ఉతుక్కోవాలి. అప్పటికి పదిస్తురో, పదకొండో అవుతుంది. గుప్పెడు మెతుకులు తిని పడుకుంటుంది. ఇంకెక్కడ సుఖం...!

ఇంట్లోకి పనిమనిషి దొరకట్టేదు. మా అప్పార్మెంట్లోనే ఉంటున్న దా॥ శీరామ శర్య గారికి, మిగతావాళ్ళకి పని మనిషి దొరుకుతుంది. వాళ్ళంత విసుక్కుటున్నా దొరుకుతున్నారు. మాకెందుకో దొరకట్టేదు! ఒకచే ఎవరైనా పని మనుషులు వచ్చినా, రెండు మూడు రోజుల తర్వాత మానేస్తున్నారు. మా పక్కిళ్లలో చేస్తున్నా, మా ఇంట్లో ఎందుకు చెయ్యి ట్లేదు...? వాళ్ళ కంటే బాగానే చూసుకుంటాం. జీతం బాగానే ఇస్తాం.

వాళ్ళకంటే మేము ఎక్కువగానే పనిమనిషితో మాట్లాడుతాం. ఆ మాటూ ఈ మాటూ మాట్లాడుకుంటూ కులం ప్రస్తావన కూడా రాక తప్పురు కదా. అదే తప్పయిపోతుందా? ఏమో... ఎందుకిలా జరుగుతుందో నాకర్థం కావట్లేదు.

ఆమె ఇంకా రావట్లేదు! అటోలాగుశున్నాయి. బస్కులాగుతున్నాయి. ఎవరెవరో దిగుతున్నారు. ఈమె మాత్రం రావట్లేదు. నాకు ఆందోళన పెరిగిపోతుంది. మళ్ళీ ఇంకో బి.పి. బిళ్ళ వేసుకోవాలసి...?

చీ...ఈ డాక్టర్ కాడు దూరం తిరగొద్దున్నాడు.. దయాబెట్సిన పల్ల ఎన్ని సమస్యలు. ఈ.సీ.జీ. ఎన్నడూ నార్సుల్గా రావట్లేదు! మందులు వాడుతున్నానని చెప్పింగా వద్దంటున్నాడు. దూరం ప్రయాణం చేయొద్దం టాడు. లేకపోతే నేనే ఆమె ఉద్దోగం చేసే దగ్గర నుండి వస్తే సరిపోతుంది కాదా! పోనీ, మాత్రమ్మానాన్నా గానీ, వాళ్ళ అమ్మా నాన్నాని మన ఇంటి దగ్గరే ఉండొచ్చుకదా. వాళ్ళుండరు. ఏడాడికి ఒకసారో రెండుసారో వస్తారు. తప్పనిసరి పరిస్థితుల్లో వాళ్ళకి టీ.మీ. చూపించేసి మా పనుల్లో మేము బిజీ అయిపోతున్నారు. వాళ్ళతో మాట్లాడాలని ఉన్నా టైమేది? పోనీ, గ్రామంలో మాట్లాడినట్లు ఈ అప్పార్మెంట్లలో వాళ్ళతో ఎవరు మాట్లాడతారు. మేము ఆఫీసుకి వెళ్ళిన తర్వాత తలుపుతీయాలంటే చచ్చేంత

భయం. ఎవరొస్తాం.. పట్టపగలే దొంగలు. పోనీ వాళ్ళ అడుకోవడానికి పిల్లో, పిల్లోడో ఉన్నా బాగుండేది. ఉద్దోగం వస్తేగాని వెళ్ళిళ్ళు చేసుకోమని మాజ్యదరమూ మొండిపట్టుతో కూర్చున్నవాళ్ళమే.

చిరాకు చిరాకు అనిపిస్తుంది. హరన్ మోతలు. రోడ్డు ప్రక్కనే నిలబడ్డ నా మీదెంత దుమ్ము పేరుకపోతుంది.

సెల్ఫోన్ ఉండి, ఇప్పుడు దగ్గర్లేదు... ఏం ప్రయోజనం... ఆమె ఫోన్ చేస్తుంటుంది. తియల్లేదని ఎంత కంగారు పడిపోతుందో. ఎంత విసుక్కుం టుండో. ఎందుకు తియల్లేదనుకుంటుందో. ఎవరెవరికి చేస్తుందో. ఎప్పుడే కబురు వినాలని భయపడుతుందో.... సతీ సాపిత్ర కథల్లో పెరిగినామె. వాళ్ళం బీలో పెద్దకూతురు చిన్నోళ్ళందరికి పెళ్ళిళ్ళు చేసి, తాను మాత్రం అలాగే మిగిలిపోవాలుకుండట. అలాంటప్పుడు నేను కలి శాను. ఆమెలో కొత్త వనంతం వచ్చినట్లు ఫీల య్యంది. అది నావల్లలిలా గ్రీప్పుంలాగే, శిరంలాగే మారిపోతుందనుకోలేదు. దేనికోసం ఇలా నాకోసం తపిస్తుంది. నన్ను చూస్తే చాలంటుంది. ఆవెది అమాయకత్వాన్నా, అచంచలమైన ప్రేమతత్త్వమో నాకే తెలియల్లేదు. అలాంటాము ఇప్పుడు నాకు సెల్ ఉండి, దగ్గర పెట్టుకోనందుకు ఏం కోపం పదు తుందో... ఆమె ఎలా రియాక్స్ అపుతుందో.... ఆలో చనలు అలా అలా సాగిపోతున్నాయి. ఓ అటో ఆగింది. చేతిలో రెండు బ్యాగ్స్, దాని నిండా కూరగా యలతో ఆమె! హమ్మయ్య...నన్ను చూసింది. ఏదో చిన్న బోయిన కళ్ళతో అమెను చూశాను. జాలిగా చూశాను. ఓ చిరునవ్వు నవ్వాను. సిరిమల్లెలు కురిపిస్తూ దగ్గర కొచ్చేసింది. ఆమె చేతిలోని సెల్ తీసుకున్నాము..... “అంతేనా...ఇంకేమి కావాలి..... ఏలయితే నాలుగు మాటలు..... కుదిరితే కప్పు కాఫీ...” అనే రింగీటోన్ పెట్టుకున్నాను. ఏమి చెప్పాలో తెలియల్లేదు. ఆమె కళ్ళతో మాత్రం ఎంత తృపో! “నిన్ను చూస్తే చాలు నాకు. సష్టేలన్నీ మర్చిపోతాను. నా జన్మకదిచాలు...” ఏదో చెప్పుకు పోతూనే బైక్ ఎక్కేసింది.

చంద్రముక్క

అగ్ని -
దహించేసాక
వాకెంత ప్రేమ వాలికింది -

నెపమేమీ లేదు
నువ్వులేని పూట
నీ ఇంటి గొళ్ళో తట్టాను

ఎవరికెంత ప్రాప్తమో
నాకెందుకు ?
నాకెంత భాగ్యమో
పరీక్షించుకోవాలి !

ఈ కాలం కోకిల
రోజూ పాడుతుంది
కాకపోతే
తీరిక సమయానికి
నిద్రపోతుంది !

ప్రేమలో
మునగడానికి ముందు
దగ్గమవ్యడం నేర్చుకోమంది !
ఎవరు భరిస్తారు ఈ భారం
పారిపోవడమెంత సుఖమో
ఎవరి నెపమూ పుండు!
దారి చూపే
నెపం ఎంచి
నిర్ముం చేసింది!

తొలి కొగిలింత నీంచి
విడిపోతూ
మన కలయికకు
పరమాఫ్మేమిటుని అనడిగాడు -
ప్రశ్నయారంభం అని
చిర్పుపుతూ వెళ్ళింది !

మరణానికి కొంచెం ముందుగూడా
గడపపైనే కనురెపుల వాలు
ఎవరో వచ్చినట్లు భ్రమింప చేస్తూ
గొల్పున్ని తడుముతూ వాయువర్ణన -
దీన్నే లోకులు నిరీక్షణ అనంటే
ప్రేమికులు ఆత్మబలిదానం అని
నిట్టుర్చుతారు.

- ఇక్కాల్ చంద్ర